

[Ole Bjørn Kraft.]

Der er store Kredse og Dele af vort Folk, for hvilke selve det daglige Brød, Opretholdelsen af en Tilværelse paa et Leveniveau, der nogenlunde svarer til Fortidens eller blot nødtørftigt tilfredsstiller de Krav, som det danske Menneske er indstillet paa, er blevet et stort, betydningsfuldt Problem.

Forskellen mellem Indtjeningsmulighederne og Tilfredsstillelsen af det nødvendige Behov er for store Dele af vort Folk blevet stadig mere aabenbar og er maaske i Øjeblikket det Problem, som mere end noget andet maa paakalde Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed, og af hvis tilfredsstillende Løsning uhyre meget, ikke blot materielt, vil afhænge i Fremtiden.

Om den gode Vilje har ingen Ret til at tvivle, men paa dette Omraade — saa bittert og barskt det kan ytre sig i Hverdagen — kan man ikke undre sig over, at det først og fremmest er Resultaterne, det kommer an paa. Ogsaa her vil vore Muligheder af Aarsager, vi ikke er Herrer over, være begrænsede, men de skal og vil utvivlsomt blive udnyttet til den yderste Grænse.

Ogsaa over for denne Opgave har vi allerede kunnet notere Resultater, som undertiden forglemmes i den økonomiske Diskussion, og som det derfor er naturligt at fremhæve.

Et almindeligt Prisstop har ikke kunnet gennemføres og er sikkert heller ikke ønskeligt. En Begrænsning af Købekraften under den herskende økonomiske Situation er en Nødvendighed for at undgaa en Inflationens Ulykker. For Varer af mere eller mindre luksusagtig Karakter ser jeg ingen Fare ved en Prisstigning, men der er et Maal, vi stedse maa holde os for Øje — og ogsaa hidtil har holdt os for Øje —, det er Nødvendigheden af at faa lagt et stabilt Loft over de Prisomraader, som vedrører det allernødvendigste Forbrug til Tilfredsstillelse af Familiernes rimelige Behov. Her maa der sættes et klart og effektivt Stop for den dalende Købekraft.

Vore Bestræbelser har, som jeg sagde, ikke været uden Virkning. Priserne er blevet holdt nede paa vigtige Omraader ved Foranstaltninger af den ene eller anden Karakter fra Statens Side. Jeg nævner Brødet, Mælken, Sukkeret, delvis Brændselet, Boligen, Smørret, ligesom vi gennem Rabatordninger yderligere har lettet Priserne Tyngde for den allerdaarligst stillede Del af Befolkningen. Men det er, som det tydeligt er tilkendegivet, Hensigten at gaa videre ad denne Bane for en Række vigtige Varer, hvor tilsvarende Resultater

indtil i Dag ikke er blevet opnaaet, og ikke mindst tror jeg, at det almindelige Hjem med stor Spænding afventer, hvilke Resultater Bestræbelserne vil give sig for Kartoflernes, Fiskens, Grønsagernes og det almindelige Kødforbrugs Vedkommende.

Den Styrkelse af Prisloven, som indeholdes i det Lovforslag, vi for Øjeblikket behandler, venter man sig meget af. Handelsministeren og paa visse Omraader ogsaa Landbrugsministeren har her i første Række det store Ansvar og den vanskelige Opgave. Først og fremmest hviler disse Spørgsmaal paa Handelsministerens Skuldre. Det vil være ham en Styrke at vide, at han utvivlsomt i alle Lag mødes med en Tillid, der er begrundet i det Arbejde, han i sin Virksomhedsperiode indtil i Dag har udført.

Det er klart, at Behandlingen af disse Spørgsmaal let kan føre til Konflikter mellem modstridende Interesser. Producenten og Forbrugeren ser paa Sagen hver fra sit Synspunkt, og en Formidling er derfor nødvendig. Men hvad dette snævert begrænsede Omraade, som jeg her har talt om, angaar, har Forbrugersynspunktet i den Grad Overvægt, at Staten — og det vil i denne Forbindelse ofte sige den mere velstillede Del af Befolkningen — maa yde den Hjælp, som er nødvendig, for at denne Sag nu kan blive løst til Bunds.

Der har under denne Diskussion undertiden været en Tilbøjelighed til at mene, at det alene var et Problem, som vedrørte Arbejderne. Det er en Fejltagelse. Det har en lige saa stor Betydning for den meget store Del af vort Folk, hvis Indtægter ligger paa samme Niveau eller lidt over, hvad f. Eks. den beskæftigede faglærte Arbejder indtjener. Funktionæren, Haandværkeren og Detailhandleren føler ikke Tidens Tryk mindre tyngende, og i mange Tilfælde har netop de været udsat for en Foringelse af deres Levevilkaar, der har nødvendiggjort bitre Ændringer i deres Livsvaner, og som derfor maa føles dobbelt tyngende.

Det er denne store Gruppe af vort Folk, hvis Arbejdsindsats er af saa afgørende Vægt for hele vor Fremtid, som vore Foranstaltninger maa være rettet imod, og der kan, som jeg sagde før, ikke lægges nok Vægt paa, at vi naar et helt tilfredsstillende Resultat her. Intet vilde være mere skæbnesvangert, end hvis den Følelse af Tillid, hvormed Regeringens Bestræbelser hidtil er blevet modtaget, skulde blive afsvækket og sociale Modsætninger af bitter Karakter dermed opstaa. Det nationale Samarbejde, vi har skabt, bygger paa national Solidaritet, og saaledes som Tiden er, maa det